

פרק 79

חילופי טאבו, חלק א'

"הרמיוני גריינג'ר", אמר ההילאי קומודו בקול חסר נימה, "את עצורה עקב ניסיון לרצח של דראקו מאלפוי."

המילים נפלו לתוך התודעה של הארי וניפצו את המחשבות שלו למאה שבבים של תדהמה, ההלם של האדרנלין נתקל בכל כך הרבה בלבול עד ש-

"היא -" אמר הארי. "היא - היא לא הייתה - מה?"

ההילאים לא הקדישו לו תשומת לב. קומודו דיבר שוב, באותו קול חסר נימה. "מר מאלפוי שב להכרה בקדוש מנגו ונקב בשמך כתוקפת שלו. הוא חזר על ההאשמות הללו תחת שתי טיפות של וריטסרום. לחש קירור-הדם שהטלת על מר מאלפוי היה הורג אותו אלמלא נמצא וקיבל טיפול, ואנו מוכרחים להניח שידוע לך שהקללה קטלנית. לפיכך אני עוצר אותך בהאשמה החמורה של ניסיון לרצח ואת תילקחי להשגחת משרד הקסמים לחקירה תחת שלוש טיפות של וריטסרום -"

"אתה משוגע?" המילים פרצו מפיו של הארי כשדחף את עצמו לקום משולחן רייבנקלו, רגע לפני שידו של ההילאי בוטנארו אחזה חזק בכתפו. "אתה מנסה לעצור את הרמיוני גריינג'ר, הילדה הכי נחמדה ברייבנקלו, היא עוזרת להפלפאפים בשיעורי הבית שלהם, היא תמות לפני שתנסה להרוג מישהו -"

פניו של הרמיוני גריינג'ר קרסו. "אני עשיתי את זה, היא לחשה בקול זעיר. "זו הייתי אני."

סלע עצום נוסף נפל על מחשבותיו של הארי ומחץ את הסדר העדין שלהן, מפוצץ שבבי הבנה לאבק.

פניו של דמבלדור נראו כאילו הזדקנו בעשרות שנים במהלך שניות. "למה, העלמה גריינג'ר?" שאל דמבלדור, קולו שלו בקושי חזק מלחישה. "למה שתעשי דבר כזה?"

"אני", אמרה הרמיוני, "אני, אני - מצטערת - אני לא יודעת למה אני -" היא נראתה כאילו היא קורסת לתוך עצמה, קולה היה מורכב רק מהתייפחויות, והמילים היחידות שהצליחה לומר היו, "חשבתי - הרגתי אותו - מצטערת -"

והארי צריך היה לומר משהו, צריך היה לעשות משהו, צריך היה לזנק מכיסאו ולשתק את שלושת ההילאים ואז לעשות משהו מדהים בתייחכומו בתור הצעד הבא, אבל השברים המנותצים-פעמיים של תהליכי המחשבה שלו לא הצליחו להפיק שום פלט. ידו של בוטנארו דחפה את הארי בעדינות אך בתקיפות בחזרה לכיסאו והארי גילה שהוא תקוע כאילו הודבק, הוא ניסה לאחוז בשרביט שלו בשביל פיניטה אבל הוא לא יצא מכיסו, שלושת ההילאים ודמבלדור ליוו את הרמיוני מהאולם הגדול על רקע סערה גוברת של צעקות והדלתות החלו להיסגר מאחוריה - שום דבר לא היה הגיוני, זה היה סוריאליסטי מעבר לכל דמיון, כאילו הוא הועבר ליקום חלופי, ואז התודעה של הארי חזרה ליום אחר של בלבול וברגע של השראה נואשת הוא הבין מה התאומים וויזלי עשו לריטה סקיטר, וקולו עלה בצרחה, "הרמיוני לא עשית את זה הטילו עלייך לחש-זיכרון-מזויף!"

אבל הדלתות כבר נסגרו.

מינרווה לא הייתה מסוגלת לעמוד בשקט, היא צעדה הלון ושוב במשרד המנהל, אחורי תודעתה חצי-מצפה שסוורוס או הארי יגידו לה לשתוק ולשבת, אבל לא נראה כאילו המורה לשיקויים או הילד-שנשאר-בחיים

עסוקים בה במיוחד, המבטים של שניהם היו ממוקדים באלבוס דמבלדור שחזר בפלו. ברקע היו קולות שאיש לא שמע. סוורוס נראה חסר רגשות כתמיד, יושב בכיסא המרופד הקטן לצד שולחן המנהל. הקוסם הזקן עמד, נורא וזקוף לאור האח המבוער, גלימות שחורות כמו לילה נטול כוכבים, מקרין כוח וחרדה. מחשבותיה שלה היו בלבול ואימה מוחלטת. הארי פוטר ישב על שרפרף עץ, אצבעותיו אוחזות במושב, ועיניו היו זעם וקרח מקפא.

בשעה 6:33 לפנות בוקר, קווירינוס קווירל נסע בפלו לקדוש מנגו מהמשרד שלו כדי להעניק לדראקו מאלפוי טיפול מידי. פרופסור קווירל מצא את מר מאלפוי בחדר הגביעים של הוגוורטס, על סף מוות מההשפעה המתמשכת של לחש קירור-הדם שהוריד באיטיות את טמפרטורת הגוף שלו. פרופסור קווירל ביטל מיד את הלחש, הטיל לחשי ייצוב על מר מאלפוי, והרחיף אותו למשרדו כדי לקחת אותו בפלו אל הקדוש מנגו לטיפול נוסף. לאחר מכן, פרופסור קווירל יידע את המנהל, מציין את העובדות בקצרה לפני שנעלם בפלו; ההילאים, שקיבלו הודעה מהקדוש מנגו, דרשו את נוכחותו לחקירה.

הכוונה הברורה של לחש קירור-הדם הייתה להרוג את דראקו מאלפוי באיטיות כזו עד שלחשי ההגנה של הוגוורטס, שאמורים לזהות פציעה פתאומית, לא יופעלו. תחת חקירה, פרופסור קווירל אמר להילאים שהוא הטיל כמה לחשי עקיבה על מר מאלפוי בינואר, זמן קצר לאחר שובו של מר מאלפוי מחופשת חג-המולד. פרופסור קווירל הטיל את לחשי העקיבה משום שגילה על אדם שלו מניע לפגוע במר מאלפוי. פרופסור קווירל סירב לזהות את האדם הזה. לחשי העקיבה שפרופסור קווירל הטיל הופעלו על ידי ירידת בריאותו של מאלפוי מתחת לסף מוחלט, ולא על ידי שינויים פתאומיים, ולפיכך הם יידעו את פרופסור קווירל לפני שמר מאלפוי מת.

שתי טיפות של וריטסרום, מספיק כדי למנוע ממר מאלפוי להסתיר מידע שישנה את משמעות דבריו, גילו שמר מאלפוי אתגר את הרמיוני גריינג'ר לדו-קרב - לפי חוקי בתי האצולה, בניגוד לחוקי הוגוורטס. מר מאלפוי ניצח בדו-קרב אבל אז, כשפנה ללכת, הותקף מאחור על ידי העלמה גריינג'ר עם קללת שיתוק. לאחר מכן דראקו לא ידע דבר.

שלוש טיפות של וריטסרום, שהכריחו אותה לנדב כל מידע רלוונטי, גרמו להרמיוני גריינג'ר להודות ששיתקה את דראקו מאלפוי מאחור, ואז, בהתקף זעם, הטילה עליו את לחש קירור-הדם, בכוונה ברורה להרוג אותו לאט מספיק כדי להתחמק מגילוי לחשי ההגנה של הוגוורטס, שעל אופן פעולתם קראה בהוגוורטס: תולדות. היא הייתה מבועתת ממה שעשתה כשהתעוררה למחרת בבוקר, אבל היא לא אמרה לאיש מה עשתה, בחושבה שדראקו מאלפוי כבר מת - כפי שוודאי היה קורה לאחר שבע שעות, אם הקסם של גופו לא היה מתנגד ללחש קירור-הדם.

"המשפט שלה, "אמר אלבוס דמבלדור, "נקבע למחר בצהריים."

"מה?" המילה נפלטה מהארי פוטר. הילד-שנשאר-בחיים לא קם מכיסאו, אבל מינרווה ראתה שאצבעותיו אוחזות במושב העץ שתחתיו. "זה מטורף! אתה לא יכול לעשות חקירה משטרתית ביום אחד -"

המורה לשיקויים הרים את קולו. "זו לא בריטניה המוגלגית, מר פוטר!" פניו של סוורוס היו חסרות הבעה כתמיד, אבל הנימה הנשכנית בקולו הייתה חדה. "להילאים יש האשמה תחת וריטסרום והודאה תחת וריטסרום. לדידם, החקירה נגמרה."

"לא בדיוק," אמר דמבלדור, בדיוק כשהארי עמד להתפוצץ. "התעקשתי בפני אמיליה שהנושא ייחקר בצורה המדוקדקת ביותר. למרבה הצער, משום שהדו-קרב המצער התרחש בחצות -"

"התרחש לכאורה", אמר הארי בחדות.

"משום שהדו-קרב התרחש לכאורה בחצות - כן, אתה צודק, הארי - הוא מעבר להישג ידו של מחולל-זמן -"

"גם לכאורה", אמר הילד-שנשאר-בחיים. "ובאופן חשוד למדי, משום שהחשודה ברצח לכאורה לא ידעה דבר על מחוללי-זמן. אני מקווה שהילאי בלתי נראה חזר מייד בזמן הכי מוקדם שאפשר כדי לראות -"

דמבלדור היטה את ראשו. "הלכתי בעצמי, הארי, ברגע ששמעתי. אבל כשהגעתי לחדר הגביעים, מר מאלפוי כבר היה חסר הכרה והעלמה גריינג'ר כבר הלכה -"

"לא", אמר הארי פוטר. "הגעת לחדר הגביעים וראית את דראקו חסר הכרה. לא ראית שם את הרמיוני, או אותה עוזבת. הבה נבחין בין תצפית להיסק." ראשו של הילד פנה להביט בה. "אימפריוס, לחש מחיקת זיכרון, לחש זיכרון מזויף, ביאור-הכרה. פרופסור מקגונגל, האם פספסתי לחש משנה-תודעה שעלול היה לגרום להרמיוני לעשות זאת או לחשוב שעשתה זאת?"

"לחש הקונפונדוס", היא אמרה. ואומנויות האופל מעולם לא היו תחום לימודיה, אבל היא ידעה - "וטקסים אפלים מסוימים. אבל אף אחד מאלו לא היה יכול להתבצע בהוגוורטס בלי להפעיל אזעקה."

הילד הנהן, עיניו עדיין פונות ישירות אליה. "איזה מהלחשים הללו ניתן לגילוי? איזה מהם ההילאים ינסו לגלות?"

"לחש הקונפונדוס ידעך לאחר כמה שעות", היא אמרה, אחרי רגע לאסוף את מחשבותיה. "העלמה גריינג'ר הייתה זוכרת הטלת אימפריוס. לא ניתן לגלות לחש מחיקת זיכרון בשום דרך הידועה לנו, אבל רק פרופסור היה יכול להטיל לחש כזה על תלמיד בלי להפעיל את לחשי ההגנה של הוגוורטס. ביאור-הכרה - ניתן לגילוי רק על ידי מבאר-הכרה אחר, אני חושבת -"

"ביקשתי שהעלמה גריינג'ר תיבחן על ידי מבאר-ההכרה של בית המשפט", אמר דמבלדור. "הבחינה הראתה -"

"האם אנחנו בוטחים בו?" שאל הארי.

"בה", אמר דמבלדור. "סופי מקיורגנסון, אותה אני זוכר כתלמידה ישרה מרייבנקלו, אשר כבולה בנדר הכובל לומר את האמת באשר למה שהיא רואה -"

"מישהו היה יכול להתחזות אליה עם פולימיצי?" הארי פוטר הפריע שוב. "מה ראית, המנהל?"

אלבוס אמר בכבדות, "אדם שנראה כמו מדאם מקיורגנסון אמר לנו שמבאר-הכרה אחד נגע קלות בתודעתה של העלמה גריינג'ר לפני כמה חודשים. זה מינואר, הארי, כשתיקשרתי עם העלמה גריינג'ר בנוגע לסוהרסן מסוים. זה היה צפוי; אבל לא צפיתי את שאר הדברים שסופי מצאה." הקוסם הזקן פנה להביט באש הפלו, נותן ללהבות הכתומות להשתקף בפניו. "כפי שאתה אומר, הארי לחש זיכרון מזויף הינו אפשרות אחת; לא ניתן להפריד אותם מזיכרון אמיתי כשהם מוטלים כהלכה -"

"זה לא מפתיע אותי", הארי הפריע. "מחקרים מראים שזיכרונות אנושיים פחות או יותר נכתבים מחדש בכל פעם שאנחנו נזכרים בהם -"

"הארי", אמרה מינרווה ברוך, ופיו של הילד נטרק.

הקוסם הזקן המשיך. "אבל לחש זיכרון מזויף מאיכות כזו דורש זמן ליצירתו כמו זיכרון אמיתי. יצירה של זיכרון מפורט של עשר דקות תהיה עבודה של עשר דקות. ועל פי מבארת-ההכרה של בית המשפט, פניו של אלבוס נראו עייפים וחרושי קמטים יותר ממקודם, "העלמה גריינג'ר חשבה על מר מאלפוי באובססיביות מאז היום שבו סוורוס... צעק עליה. היא חשבה על איך מר מאלפוי עשוי לשתף פעולה עם פרופסור סנייפ, איך הוא עשוי לתכנן לפגוע בה ולפגוע בהארי - היא דמיינה את זה במשך שעות כל יום - בלתי אפשרי ליצור זיכרונות מזויפים ארוכים כל כך."

"מראית עין של טירוף..." מלמל סוורוס בשקט, כאילו הוא מדבר לעצמו. "האם זה יכול להיות טבעי? לא, זה הרסני מכדי להיות תאונה טהורה; נוח מדי למישהו, אין לי ספק. סם מוגלגי, אולי? אבל זה לא יספיק - הטירוף של העלמה גריינג'ר צריך להיות מוכוון -"

"אה!" אמר הארי לפתע. "אני מבין עכשיו. לחש הזיכרון המזויף הראשון הוטל על הרמיוני אחרי שפרופסור סנייפ צעק עליה, והראה, נגיד, את דראקו ואת פרופסור סנייפ זוממים להרוג אותה. ואז אתמול לחש הזיכרון המזויף הזה הוסר באמצעות לחש מחיקת זיכרון, שהותיר את הזיכרונות שלה חושבת באובססיביות על דראקו בלי שום סיבה, בזמן שהיא ודראקו קיבלו זיכרונות מזויפים בנוגע לדו-קרב."

מינרווה מצמצה בתדהמה. היו נדרשות לה אלף שנים כדי לחשוב על האפשרות הזו.

המורה לשיקויים קימט את מצחו במחשבה, עיניו דרוכות. "התגובה ללחש זיכרון מזויף קשה לחיזוי מראש, מר פוטר, בלי ביאור-הכרה. הסובייקטים לא תמיד פועלים כמצופה, כשהם נזכרים לראשונה בזיכרונות המזויפים. זה יהיה הימור מסוכן. אבל אני מניח שזו דרך אחת שבה פרופסור קווירל היה יכול לעשות זאת."

"פרופסור קווירל?" אמר הארי. "איזה מניע יש לו -"

המורה לשיקויים אמר ביושב, "המורה להתגוננות פני כוחות האופל תמיד חשוד, מר פוטר. תבחין במגמה, בהינתן זמן."

אלבוס הרים יד, תנועה מהסה, וראשיהם פנו להביט בו. "אבל במקרה הזה ישנו חשוד אחר," אמר אלבוס בשקט. "וולדמורט."

הקטלנית שבמילים שאין לאומרן הדהדה בחדר, מבטלת את כל החום מהלהבות הכתומות שבאח.

"אני לא יודע," אמר הקוסם הזקן לאט, "אני יודע כל כך מעט, על השיטות לחיי הנצח של וולדמורט. הוא חיפש בספרים האלו לפני, אני חושב. כל מה שמצאתי היה סיפורים עתיקים, מפוזרים על פני יותר מדי כרכים מכדי שיוכל להסירם. אבל מציאת אמת בינות לכל כך הרבה סיפורים, זו היא אומנות הקוסם, וזאת עמלתי לעשות. ישנו קורבן אדם, רצח, בזאת אני משוכנע; אחד המבוצע בדם קר, הקורבן מת באימה. וסיפורים עתיקים, על קוסמים אחוזי דיבוק, שעשו מעשים מטורפים, טוענים לשמם של קוסמי אופל שנחשבו מובסים; ובדרך כלל ישנו פריט, של קוסם האופל הזה, שנמצא בבעלותם..." אלבוס הביט בהארי, העיניים העתיקות בוחנות את הצעירות. "אני חושב, הארי - אם כי אתה תקרא לזה היסק ותו לא - שמעשה הרצח קורע את הנשמה. שבטקס איום ואפל, השביב הקרוע של הנשמה נכבד לעולם הזה. לדבר חומרי בעולם הזה. שמוכרח להיות, או שנעשה, פריט של עוצמה."

הורקרוקס. השם הנורא הדהד בתודעתה של מינרווה, אם כי נראה - מסיבה כלשהי שלא הבינה - שאלבוס לא מוכן לומר אותו בפני הארי.

"ולפיכך, "סיים הקוסם הזקן בשקט, "שאריית הנשמה קשורה לחלקה הכבול, משתהה פה כשהגוף שלה מושמד. קיום עצוב וכאוב, אני חושב; פחות מנפש, פחות מהרוח הנבזית ביותר..." עיניו של הקוסם הזקן היו נעולות על הארי, שהביט בחזרה בעיניים מצומצמות. "ייקח זמן לנשמה המושחתת הזו לחזור לחיקוי של חיים. זו הסיבה שהייתה לנו הפוגה של עשר שנים, אני מאמין; זו הסיבה שוולדמורט לא חזר מיד. אבל בבוא הזמן... הרוח הזו תהיה מסוגלת לקום שוב." הקוסם הזקן דיבר בדיוק קודר. "ברור מהסיפורים שכוח הקסם של אדוני אופל שחוזרים בעזרת דיבוק צורתו של אחר, חלש יותר מזה שהיה להם בעבר. אינני חושב שוולדמורט יסתפק בזה. הוא יחפש נתיב אחר לחיים. אבל וולדמורט היה יותר סליט'רין מסלזאר, נאחז בכל הזדמנות. הוא *ישתמש* במצב העלוב הזה, *ישתמש* בכוח הדיבוק שלו, אם תהיה לו סיבה. אם יוכל להרוויח מ... זעם בלתי מוסבר... של אחר." קולו של אלבוס נחלש כמעט ללחישה. "זה מה שאני חושד שקרה לעלמה גריינג'ר."

גרונה של מינרווה היה יבש מאוד. "הוא כאן, "היא השתנקה. "כאן, בהוגוורטס -"

ואז היא עצרה, בגלל הסיבה שוולדמורט הגיע להוגוורטס.

הקוסם הזקן הביט בה רק לרגע, ואמר, עדיין בלחישה, "אני מצטער, מינרווה, צדקת."

קולו של הארי היה חד. "צדקה בנוגע למה?"

"הנתיב החזק ביותר של וולדמורט לחיים," אמר דמבלדור בכבודות. "הדרך הנחשקת ביותר בעיניו, שבעזרתה יקום גדול ונורא משהיה אי פעם. היא נשמרת פה, בטירה הזו -"

"סלח לי," אמר הארי בנימוס. "אתה טיפש?"

"הארי," היא אמרה, אבל לא היה כוח בקולה.

"כלומר, אולי לא שמת לב לזה, המנהל דמבלדור, אבל הטירה הזו מלאה בילדים -"

"לא הייתה לי ברירה!" הרעים דמבלדור. העיניים הכחולות בערו כעת מאחורי משקפי חצי הסהר. "זה לא שלי, הדבר הזה שוולדמורט רוצה. הוא שייך לאחר, והוא נשמר פה על פי הרצון שלו! *ביקשתי* שזה יישמר במחלקת המסתורין. אבל הוא לא הרשה זאת - הוא אמר שזה מוכרח להיות בטווח לחשי ההגנה של הוגוורטס, במקום בו שורה הגנת המייסדים -" דמבלדור העביר את ידו על מצחו. "לא," אמר הקוסם הזקן בקול שקט יותר. "איני יכול להעביר לו את האשמה. הוא צודק. יש יותר מדי כוח בדבר הזה, יותר מדי שהאדם חושק בו. הסכמתי להציב את המלכודת תחת לחשי ההגנה של הוגוורטס, במעוז כוחי שלי." הקוסם הזקן השפיל את ראשו. "ידעתי שוולדמורט ימצא את דרכו הנה איכשהו, ותיכננתי ללכוד אותו. לא חשבתי - לא חלמתי - שהוא ישתהה במבצר אויב דקה יותר מכפי שהוא מוכרח."

"אבל," אמר סוורוס בבלבול מסוים, "מה אדון האופל יכול להשיג בלהרוג את היורש היחיד של לוציוס?"

"נשים לב," אמר הארי פוטר, קצה קשה לקולו, "שהמניעים של מי שעומד מאחורי זה אינם העניין העיקרי. מה שבראש סדר העדיפויות שלנו בשלב זה הוא שתלמידת הוגוורטס חפה מפשע נמצאת בצרות!"

העיניים הירוקות ננעלו עם הכחולות, כשאלבוס דמבלדור הביט בחזרה בילד-שנשאר-בחיים -

"נכון מאוד, מר פוטר," אמרה מינרווה, היא אפילו לא חשבה על זה, המילים פשוט בקעו. "אלבוס, מי משגיח על העלמה גריינג'ר כרגע?"

"פרופסור פליטיק הלך אליה, "אמר המנהל.

"היא צריכה עורך דין, "אמר הארי. "כל מי שפשוט אומר 'עשיתי את זה' למשטרה -"

"למרבה הצער, "אמרה מינרווה, קולה מקבל משהו מהחומרה של פרופסור מקגונגל בלי לחשוב, "אני בספק שפרקליט יסייע לעלמה גריינג'ר בשלב זה, מר פוטר. היא עומדת בפני המשפט של הקסמהדרין, ולא סביר ביותר שהם ישחררו אותה בגלל פרט טכני."

הארי הביט בה בהבעת תדהמה מוחלטת, כאילו האמירה שהרמיוני גריינג'ר לא צריכה פרקליט שקולה לאמירה שצריך להעלות אותה באש.

"היא צודקת, מר פוטר, "אמר סוורוס בשקט. "מעטים המשפטים במדינה הזו שמערבים פרקליטים."

הארי הרים את משקפי ושפשף את עיניו קצרות. "בסדר. איך אנחנו מזכים את הרמיוני בדיוק? אני מניח שזה יותר מדי לקוות לו, שבשאיין עורכי דין, השופטים יבינו את הרעיון של 'היגיון בריא' ושל 'הסתברות פריורית' מספיק טוב כדי להבין שילדות בנות שתיים עשרה לא מבצעות רצח בדם קר פחות או יותר אף פעם?"

"היא ניצבת מול הקסמהדרין, "אמר סוורוס. "בתי האצולה הוותיקים ביותר, וכמה קוסמים נוספים בעלי השפעה." פניו של סוורוס התעוותו במשהו שהזכיר את הסרקזם הרגיל שלו. "באשר לתקווה שהם יפגינו היגיון בריא - אתה יכול באותה מידה לקוות שהם יכינו לך כריך בייקון, פוטר."

הארי הנהן, פיו מקובע. "מול איזה עונש בדיוק הרמיוני עומדת? שרביט שבור וסילוק -"

"לא, "אמר סוורוס. "לא משהו קל כל כך. אתה לא מבין בכוונה, פוטר? היא ניצבת מול הקסמהדרין. אין עונש קבוע. ישנה רק הצבעה."

הארי פוטר מלמל, "שלטון החוק, בזמנים מורכבים, הוכח כלוקה בחסר; נעדיף בהרבה את שלטון האדם, הוא יעיל הרבה יותר... אין כללים חוקיים מגבילים בכלל, אם כך?"

אור נצנץ ממשקפי חצי הסהר של הקוסם הזקן; הוא דיבר בזהירות, ולא ללא כעס. "מבחינה חוקית, הארי, יש לנו חוב דם מהרמיוני גריינג'ר לבית מאלפוי. לורד מאלפוי מציע תשלום של החוב הזה, ואז הקסמהדרין מצביע על הצעתו. זה הכל."

"אבל..." אמר הארי לאט. "לוציוס מוין לסלית'רין, הוא מוכרח להבין שהרמיוני הייתה רק כלי משחק. לא מי שהוא צריך לכעוס עליו באמת. נכון?"

"לא, הארי פוטר, "אמר אלבוס דמבלדור בכבדות. "כך אתה רוצה שלוציוס מאלפוי יחשוב. לוציוס מאלפוי עצמו... לא יחלוק עמך את הרצון שיחשוב כך."

הארי הביט במנהל, עיניו נעשות קרות יותר, בזמן שמינרווה עצמה נאלצה להשתלט על הרגשות שלה, להפסיק בצעידה שלה ולנסות לנשום. היא ניסתה לא לחשוב על זה, ניסתה להפנות את מחשבותיה הרחק מזה, אבל היא ידעה. היא ידעה מהרגע ששמעה. היא הייתה מסוגלת לראות זאת בעיניו של אלבוס -

"האם היא ניצבת בפני עונש מוות?" שאל הארי בשקט, וצמרמורות עברו בגבה של מינרווה למשמע נימת הקול הזה.

"לא!" אמר אלבוס. "לא, לא הנשיקה, לא אזקבאן, לא לתלמידת שנה ראשונה בהוגוורטס. המדינה שלנו לא אבודה עד כדי כך, עדיין לא."

"אבל לוציוס מאלפוי," אמר סוורוס בקול חסר נימה, "בהחלט לא יסתפק בלשבור את השרביט שלה."

"בסדר," אמר הארי בנימת ציווי. "כמו שאני רואה את זה, יש לנו שני כיווני התקפה עיקריים. כיוון ראשון, למצוא את האשם האמיתי. כיוון שני, אפשרות ללחוץ על לוציוס. פרופסור קווירל הציל את חייו של דראקו, האם זה יוצר חוב דם מבית מאלפוי אליו שהוא יכול לפדות כדי לבטל את זה של הרמיוני?"

מינרווה מצמצה שוב בהפתעה.

"לא," אמר דמבלדור. הקוסם הזקן הניד בראשו. "זו הייתה מחשבה חכמה – אבל לא, הארי, חוששני שלא. ישנו יוצא מן הכלל כשהקסמהדרין חושד שנסיונות חוב-החיים נוצרו בכוונה. והמורה להתגוננות מפני כוחות האופל כלל לא נמצא מעבר לכל חשד. כך יטען לוציוס."

הארי הנהן פעם אחת, פניו מקובעות. "המנהל, אני יודע שאמרתי שלא אעשה זאת – אבל בהתחשב בנסיבות – הפעם ההיא שבה דראקו הטיל עליי את קללת העינוי, האם זה חוב מספיק –"

"לא," אמר הקוסם הזקן (כשהיא פלטה "מה?" וסוורוס הרים גבה). "זה לא היה מספיק, וכעת אין זה חוב כלל. אתה מליט-הכרה ואינך יכול להעיד תחת וריטסרום. ניתן להטיל על דראקו מאלפוי לחש מחיקת זיכרון כדי שישכח את האירוע לפני שיעיד –" אלבוס היסס. "הארי... מה שעשית עם דראקו, עליך להניח שלוציוס מאלפוי ידע על כך בקרוב."

ראשו של הארי שקע אל ידיו. "הוא ייתן לדראקו וריטסרום."

"כן," אמר אלבוס בשקט.

הילד-שנשאר-בחיים לא אמר דבר כשישב עם ראשו בידיו.

המורה לשיקויים נראה המום באמת ובתמים. "דראקו באמת ניסה לעזור לעלמה גריינג'ר," אמר סוורוס. "אתה – פוטר, אתה באמת –"

"המרתי אותו?" אמר הארי בין ידיו. "עשיתי בערך שלושה רבעים מהדרך. לימדתי אותו להטיל את לחש הפטרונוס והכל. אבל אני לא יודע מה יקרה עכשיו."

"וולדמורט היכה בנו מכה אנושה היום," אמר אלבוס. קולו של הקוסם הזקן היה כמו שהילד עם ראשו בידיו נראה. "הוא לקח שניים מהכלים שלנו, במהלך אחד... לא. הייתי צריך לראות זאת קודם. הוא לקח שניים מהכלים של הארי במהלך אחד. וולדמורט החל במשחק שלו שוב, לא נגדי, אלא נגד הארי. וולדמורט מכיר את הנבואה, הוא יודע מי האויב האחרון שלו יהיה. הוא לא מחכה להתמודד עם הרמיוני גריינג'ר ודראקו מאלפוי לצידו של הארי כשיגדלו. הוא מכה בהם כעת."

"אולי זה אתה-יודע-מי ואולי לא," אמר הארי, קולו נשמע לא יציב מעט. "הבה לא נצמצם את מרחב ההשערות בטרם עת." הארי נשם נשימה והוריד את ידיו. "הדבר הנוסף שאנחנו יכולים לעשות הוא לתפוס את הפושע האמיתי לפני המשפט – או לפחות למצוא ראיות מוצקות לכך שמישהו אחר עשה זאת."

"מר פוטר, אמרה מינרווה, "פרופסור קווירל אמר להילאים שהוא יודע על מישהו עם מניע לפגוע במר מאלפוי. האם אתה יודע על מי הוא דיבר?"

"כן, אמר הארי לאחר היסוס. "אבל אני חושב שאערוך את החלק הזה בחקירה עם המורה להתגוננות - בדיוק כמו שלא ארשה שפרופסור קווירל יהיה בחדר כשאנחנו מדברים על איך לחקור אותו."

"הוא חושד בי?" אמר סוורוס, ואז צחק קצרות. "הו, כמובן שהוא חושד."

"התוכנית שלי, אמר הארי, "היא ללכת להסתכל בחדר הגביעים שבו נערך לכאורה הדו-קרב ולראות אם אני יכול למצוא אנומליות. אם תוכל לומר להילאים החוקרים לתת לי לעבור -"

"איזה הילאים חוקרים?" שאל סוורוס בקול חסר נימה.

הארי פוטר נשם נשימה עמוקה, נשף אותה לאט, ואז דיבר שוב. "בספרי מסתורין בדרך כלל לוקח יותר מיום אחד לפענח פשע, אבל עשרים וארבע שעות -לא, שלושים שעות זה אלף שמונה מאות דקות. ואני יכול לחשוב על לפחות עוד מקום אחד לחפש בו רמזים - אם כי זה יצטרך להיות מישהו שיכול להיכנס לחדרי הבנות ברייבנקלו. כשהרמיוני נלחמה בבריונים, היא מצאה פתקים מתחת לכרית שלה כל בוקר, שאמרו לה לאן ללכת -"

"אלבוס..." אמרה מינרווה.

"לא אני שלחתי אותם, אמר הקוסם הזקן. גבותיו הלבנות עלו בהפתעה. "לא ידעתי על כך דבר. אתה חושב שרימו אותה, הארי?"

"זו אפשרות, אמר הארי. "יותר מזה, משום שישנו חלק בתעלומה שאתם לא יודעים עדיין." קולו של הארי נעשה נמוך, רציני יותר. "המנהל, אתה כבר יודע שקיבלתי את גלימת ההיעלמות של אבי ממישהו שהשאיר פתק מתחת לכרית שלי, שאמר שזו מתנת חג-מולד מוקדמת. אני חושב שעלינו להניח שזה אותו האדם שהשאיר פתקים להרמיוני -"

"הארי, אמר הקוסם הזקן, והיסס לרגע. "להחזיר לך את גלימת ההיעלמות של אביך לא נראה כמו מעשה של נבל -"

"תקשיב, אמר הארי בדחיפות. "החלק שאתה לא יודע הוא שאחרי שבלטריקס בלק נמלטה מאזקבאן, מצאתי פתק נוסף מתחת לכרית שלי, חתום בשם 'סנטה קלאוס', שבו נכתב שהוא שמע שכלאת אותי בהוגוורטס, ושהוא נותן לי דרך מילוט למכון המכשפות של סוויטס באמריקה. הפתק הזה הגיע עם חפיסת קלפים, שבה הקלף של מלך לב היה לכאורה מפתח מעבר -"

"מר פוטר! צעקה פרופסור מקגונגל, היא אפילו לא חשבה לפני שדיברה. "זה בקלות היה יכול להיות ניסיון חטיפה!" היית צריך לומר -"

"כן, פרופסור, עשיתי את הדבר ההגיוני, אמר הילד בקול שקול. "בהתאם לנסיבות, עשיתי את הדבר ההגיוני. אמרתי לפרופסור קווירל. ועל פי פרופסור קווירל, מפתח המעבר הזה מוביל לאנשהו בלונדון - הוא בהחלט לא חזק מספיק בשביל להיות מפתח מעבר בין לאומי. עכשיו, יכול להיות שמי ששלח את הפתק לא שיקר, ושהמקום הזה בלונדון הוא רק תחנת מעבר." הילד הכניס את ידו לגלימותיו והוציא חפיסת קלפים, יחד עם פתק נייר מקופל. "אני סומך עליכם לא להסתער ברובים שלופים - כלומר שרביטים שלופים - רק למקרה שהשולח הוא בן ברית שלי, אם לא שלכם. אבל אם זו מלכודת, אני אומר שנפעיל אותה עכשיו. ומי שזה לא

יהיה, ניקח אותו בחיים כדי שנוכל להציג אותו בפני הקסמהדרין, אני לא יכול להדגיש מספיק את העניין הזה.

סוורוס קם מכיסאו, עיניו דרוכות, ונע לעבר הארי. "אני אזדקק לשערה שלך בשביל פולימיצי, מר פוטר -"

"הבה לא נפעל בחיפזון!" אמר אלבוס. "טרם בחנו את הפתקים שנשלחו לעלמה גריינג'ר; ייתכן שלא יהיה שום דמיון כלל. סוורוס, האם תיכנס לחדרה ותבדוק אם תוכל למצוא אותם?"

גבותיו של הארי עלו בעודו קם להקל על המורה לשיקויים את הגישה לסבך שערו. "אתה חושב ששני אנשים שונים מסתובבים בהוגוורטס ומשאירים פתקים מתחת לכריות?"

סוורוס צחק צחוק אירוני קצר, ידו נעה קדימה ותלשה שערה שנעטפה במהירות במשי. "ייתכן בהחלט. אם למדתי משהו במהלך כהונתי כראש בית סלית'רין, למדתי אילו בלגנים מגוחכים קורים כשישנו יותר מזומם אחד ויותר ממזימה אחת. אבל המנהל - אני חושב שמר פוטר צודק באומרו שעליי להפעיל את מפתח המעבר הזה ולראות לאן הוא מוביל."

אלבוס היסס, ואז הנהן בחוסר רצון. "אדבר איתך לפני שתלך, אם כך."

כשהארי עזב את החדר כדי לערוך את החקירות שלו, סוורוס הסתובב על עקביו לעבר צנצנת אבקת הפלו, גלימתו מתבדרת מרוב מהירות. "אני אקח קצת פולימיצי גולמי, אוסיף את השיערה ואלך. המנהל, האם תואיל להמתין בהיכון כדי -"

"אלבוס," אמרה מינרווה, מופתעת מהיציבות של קולה, "האם אתה השארת את הפתקים הללו מתחת לכריתו של מר פוטר?"

ידו של סוורוס עצרה רגע לפני שהשליכה את אבקת הפלו אל האש.

דמבלדור הנהן לעברה, אם כי החיוך שהתלווה אליו היה חלול מעט. "את מכירה אותי הרבה יותר מדי טוב, יקירתי."

"ואני מניחה שמפתח המעבר הזה מוביל לבית ידידותי שבו מר פוטר יהיה בטוח ומוגן עד שתבוא לאסוף אותו ולהחזיר אותו להוגוורטס?" קולה היה קפוץ - זה הגיוני, הוא לא הייתה מסוגלת להכחיש שזה הגיוני, אבל איכשהו זה נראה אכזרי מעט."

"זה תלוי בנסיבות," אמר הקוסם הזקן בשקט. "אם הארי היה מרחיק לכת עד כדי כך - ייתכן שהייתי נותן לו להצליח בבדיקה שלו, לזמן מה. עדיף לדעת לאן הוא הולך, ולוודא שזה מקום בטוח, עם ידידים -"

"ולחשוב," אמרה פרופסור מקגונגל, "שחשבתי להוכיח את מר פוטר על שלא אמר לנו על העניין החשוב הזה! לגעור בו על שלא היה לו השכל הישר לבטוח בנו!" קולה התגבר בעוצמתו. "אני מניחה שאדלג על ההרצאה הזו!"

סוורוס הביט במנהל בעיניים מצומצמות. "והפתקים לעלמה גריינג'ר -"

"המורה להתגוננות, סביר להניח," אמר הקוסם הזקן. "אך עם זאת - זהו רק ניחוש."

"אלך לחפש אותם," אמר סוורוס. "ואז, אני מניח, אתחיל לחפש את אתה-יודע-מי." קימוט מצח חצה את פניו של המורה לשיקויים. "מטלה אותה אין לי שמץ של מושג היכן להתחיל. אתה מכיר קסמים שיכולים למצוא נשמה, המנהל?"

כיתת הלימוד של גילוי-עתידות הייתה מוארת באור האדום העמום של מאות להבות קטנות שבערו במאות סוגי קטורת, כך שלו היית צריך לתאר במילה כיצד נראה החדר, המילה הייתה 'עשן'. (בהנחה שטרחת להביט במשהו בכלל, כשהאף שלך מאיים לחוות עומס יתר ולמות.) אם מבטך היה חודר את הערפילים הטחובים הללו, היית רואה חדר זעיר וצפוף שבו ארבעים כיסאות מרופדים, רובם ללא שימוש, נדחסו סביב לחלל פתוח קטן במרכז החדר, שבו דלת עגולה ברצפה המתינה להימלטות שלך.

"הגרים!" אמרה פרופסור טרלוני בקול רועד כשהביטה לתוך כוסו של ג'ורג' וויזלי. "הגרים! זה סימן של מוות! מישוהו שאתה מכיר, ג'ורג' - מישוהו שאתה מכיר עומד למות! ובקרוב - כן, זה יהיה בקרוב מאוד, אני חושבת - אלא אם כמובן זה יהיה מאוחר יותר -"

זה היה יכול להיות הרבה יותר מפחיד, חשבו פרד וג'ורג', אם היא לא הייתה עושה את אותו הדבר לכל תלמיד אחר בשיעור גילוי-עתידות. הם כבר בקושי חשבו על זה בשלב זה; כל מחשבותיהם היו מרוכזות באסון של היום -

הדלת שברצפה נפתחה בבום שגרם לפרופסור טרלוני לצווח ולשפוף את התה של ג'ורג' על הגלימות שלה, ואז רגע לאחר מכן דמבלדור עלה בצליל ווש מהרצפה עם ציפור אש על כתפו.

"פרד!" אמר הקוסם הזקן בציווי. גלימותיו היו בצבע שחור כשל לילה חסר ירח, עיניו קשות כמו יהלומים כחולים. "ג'ורג'! איתי, עכשיו!"

נשמעה השתנקות קולקטיבית ועד שפרד וג'ורג' החלו לרדת במורד הסולם אחרי המנהל, כל הכיתה החלה להעלות השערות בנוגע לתפקידם בניסיון הרצח של דראקו מאלפוי.

הדלת בקושי הספיקה להיטרק מעליהם לפני שכל הצלילים מסביב הושתקו והקוסם הזקן הסתובב לעברם והושיט את ידו ואמר, "תנו לי את המפה!"

"מ-מפה?" אמר פרד או ג'ורג' בתדהמה מוחלטת. הם מעולם אפילו לא חשדו שדמבלדור חושד. "מה, א-אנחנו לא יודעים על מה אתה -"

"הרמיוני נמצאת בצרות," אמר הקוסם הזקן.

"המפה בחדר שלנו," אמר פרד או ג'ורג' מיד. "רק תן לנו כמה דקות להביא אותה ואנחנו -"

זרועותיו של הקוסם אספו אותם כאילו היו כריות, נשמעה צווחה חודרת והבזק אש ואז שלושתם היו בחדר של בני השנה השלישית של גריפינדור.

כמה רגעים לאחר מכן, פרד וג'ורג' הושיטו את המפה למנהל, מתכווצים רק קצת בגלל חילול הקודש שבלהעניק את הפיסה היקרה של מערך האבטחה של הוגוורטס לאדם שהיה בעליה החוקיים, והקוסם הזקן קימט את מצחו למראה הקלף הריק לכאורה.

"אתה צריך לומר, "הם הסבירו, "הנני נשבע בזאת חגיגית שאני מחפש צרות -"

"אני מסרב לשקר", אמר הקוסם הזקן. הוא הרים את המפה גבוה והרעים, "שמעי לי, הוגוורטס! דליגיטור פרודי!" רגע לאחר מכן המנהל חבש את מצנפת המיון, שנראתה מתאימה בצורה מפחידה על הראש שלו, כאילו דמבלדור תמיד המתין למצנפת מחודדת מלאת טלאים שתשלים את קיומו.

(פרד וג'ורג' מיד שיננו את הביטוי הזה, למקרה שזה יעבוד למישהו חוץ מהמנהל, והחלו לחשוב על מתיחות שכוללות את מצנפת המיון.)

הקוסם הזקן לא בזבז רגע לפני שהוריד את מצנפת המיון מראשו והפך אותה – היה קשה לראות כשהיא הפוכה, אבל היא נראתה קצת נעלבת מהטיפול – ואז הכניס את ידו ושלף מוט בדולח. עם המכשיר הזה הוא החל לצייר תבניות דמויות רונות על המפה, ממלמל לחשים מוזרים שנשמעו לא בדיוק כמו לטינית והדהדו באוזניהם בצורה מטרידה למדי. באמצע ציור רונה אחת הוא הביט בשניהם, ממסמר אותם במבט כועס וחד. "אשיב לכם את זה לאחר מכן, בני וויזלי. חיזרו לכיתה."

"כן, המנהל", הם אמרו, ואז היססו. "אה – בקשר להרמיוני גריינג'ר, האם היא באמת עומדת להיות כבולה לשרת את דראקו מאלפוי לנצח בתור –"

"לכו", אמר הקוסם הזקן.

הם הלכו.

כשהיה לבד בחדר, הקוסם הזקן השפיל את מבטו אל המפה, שרשמה על עצמה כעת רישום של חדרי גריפינדור באמצעות קווים שבו עמד, השם אלבוס ב. דמבלדור השם היחיד שנותר בהם.

הקוסם הזקן החליק את המפה, התכופף מעליה, לחש, "מצאי את טום רידל."

חדר החקירות במחלקה לאכיפת חוקי הקסם הואר לרוב על ידי אור כתום קטן, כך שההילאי שחוקר אותך יוכל להישען קדימה לעבר כיסא המתכת הלא נוח שלך כשרוב פניו בצל, מה שמנע ממך לקרוא את הבעת פניו כשהוא קרא את שלך.

ברגע שמר קווירל נכנס לחדר, האור הכתום הקטן התעמעם והחל להבהב כמו נר שעומד להיכבות ברוח. החדר הואר כעת בזוהר חסר מקור בצבע קרח, שהאיר את כל עורו החיוור של מר קווירל כמו שנהב, למעט, איכשהו, עיניו, שנותרו בחשכה.

ההילאי בתפקיד שבחוץ ניסה לבטל את האפקט ארבע פעמים ללא הצלחה, על אף העובדה שמר קווירל וויתר בנימוס על השרביט שלו כשנעצר לחקירה, ולא הפגין שום סימן של אמירת לחשים או הפעלת כוח כלשהו.

"קווירינוס... קווירל", אמר בעצלתיים הגבר שישב ממול למורה להתגוננות, שהמתין בנימוס. לחוקר היה שיער בצבע חום-צהבהב שהיה משוך לאחור כמו רעמה של אריה, עם עיניים צהבהבות קבועות בפנים חמורות הסבר וחרושות הקמטים של אדם בסוף העשור העשירי שלו. הגבר, ברגע זה, עלעל בתיקייה גדולה של ניירות קלף שהוציא מתיק מסמכים שחור ומוצק מאוד למראה, אחרי שצלע לתוך החדר והתיישב, בלי להביט בפניו של האדם שחקר. הוא לא הציג את עצמו.

לאחר עלעול נוסף במסמכים, שהתנהל בדממה, ההילאי דיבר שוב. "נולד ב-26 בדצמבר, 1955, לקוונדיה קווירל, מכרה ידועה של לירינוס למבלנג... בגרויות טובות למדי... כשיפומטרי בלחשים, שינוי-צורה... קס"ם בחקר המוגלגים, מרשים... רונות עתיקות, ואה, כן, התגוננות. קס"ם גם בזה. הלכת ונהיית תייר רציני, ביקרת

בכל מיני מקומות. וויזות מפתח מעבר לטרנסילבניה, לאימפריה האסורה, לעיר הליל הנצחי... בחיי, טקסס. הגבר הרים את עיניו מהתיקיה, עיניו מצומצמות. "מה עשית שם, מר קווירל?"

"ראיתי אתרי תיירות, בעיקר באזורים המוגלגיים, ענה המורה להתגוננות בקלילות. "כפי שאמרת, אני תייר רציני."

הגבר הקשיב לזה במצח מקומט, ואז הביט מטה שוב, ואז מעלה שוב. "אני רואה גם שביקרת בפיוקי סיטי ב-1983."

המורה להתגוננות הרים גבה בבלבול קל. "מה עם זה?"

"מה עשית בפיוקי סיטי?" השאלה נורתה, חדה כתער.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל קימט קלות את מצחו. "שום דבר מיוחד. ביקרתי באתרי תיירות מוכרים, באתרי תיירות פחות מוכרים, ופרט לכך, נשמרתי לעצמי."

"באמת?" אמר ההילאי בקול רך. "התשובה הזו מעניינת מאוד בעיניי."

"למה?" שאל המורה להתגוננות.

"משום שאין שום וויזה לפיוקי סיטי." הגבר סגר את התיקיה בטריקה. "אתה לא קווירינוס קווירל. מי אתה לעזאזל?"

המורה לשיקויים נכנס בשקט לחדר של בנות השנה הראשונה ברייבנקלו, מקום צבעוני שבו צבעי הארד והכחול התחרו להיות צבעיהם של חיות פרוותיות, צעיפים ושמלות, חתיכות קטנות של תכשיטים זולים, ופוסטרים של אנשים מפורסמים. קל היה לזהות את המיטה של הרמיוני גריינג'ר; הייתה זו המיטה שהותקפה על ידי מפלצת ספרים.

לא נראה כאילו יש עוד מישהו בסביבה בשעה הזו ביום, וכמה לחשים הבטיחו זאת.

המורה לשיקויים חיפש מתחת לכרית של הרמיוני גריינג'ר, ומתחת למיטה שלה, ואז החל לעבור על התיבה שלה, ממין בגדים תחתונים ועליונים בלי שהבעתו תשתנה, ולבסוף הצליח לשלוף אוסף של ניירות שתיארו מקומות וזמנים שבהם ימצאו בריונים, כולם חתומים רק באות 'ס' מסוגנת.

פרץ אש קצר לאחר מכן והניירות נעלמו, והמורה לשיקויים עזב לדווח על כישלון המשימה שלו.

המורה להתגוננות ישב ברוגע, ידיו שלובות בחיקו. "אם תדבר עם המנהל דמבלדור," אמר המורה להתגוננות, "תגלה שהוא מודע היטב לעניין הזה, ושהסכמתי ללמד התגוננות מפני כוחות האופל בתנאי המפורש שלא ייעשו שום חקירות בנוגע -"

בתנועה מהירה כברק, החוקר שלף את שרביטו וירק "פולילויס רברסו!" באותו הרגע שהמורה להתגוננות התעטש, מה שגרם משום מה לקרן הכסופה-כמראה להתפוצץ במטר של ניצוצות לבנים.

"סלח לי," אמר המורה להתגוננות בנימוס.

החיוך שחיך ההילאי היה משולל כל עליצות. "אז איפה קווירינוס קווירל האמיתי, אה? תחת קללת אימפריוס בתחתית תיבה איפשהו, בזמן שאתה לוקח שיעור פה ושם בשביל הפולימיצי הלא חוקי שלך?"

"אתה מניח הנחות מפוקפקות למדי," אמר המורה להתגוננות בקול חד. "מה גורם לך לחשוב שלא פשוט גנבתי את הגוף שלו עם קסם אפל ביותר?"

בעקבות זה השתררה שתיקה קצרה.

"אני מציע," אמר ההילאי, "שתיקח את זה ברצינות, מר מי-שלא-תהיה."

"אני מתנצל," אמר המורה להתגוננות, נשען לאחור בכיסאו, "אבל אני לא רואה סיבה להשפיל את עצמי במקרה הזה, מה אתה הולך לעשות, להרוג אותי?"

"אני לא אוהב את חוש ההומור שלך," אמר ההילאי בקול רך.

"כמה מצער בעבורך, רופוס סקרימג'ר," אמר המורה להתגוננות. "נתונה לך אהדתי העמוקה." הוא היטה את ראשו, כאילו בוחן את החוקר; ואפילו בצל של אור-הקרח, העיניים ניצנצו.

פדמה הביטה מטה אל צלחתה.

"הרמיוני לא הייתה עושה את זה!" צעקה מנדי ברוקלהרסט, שהייתה על סף דמעות, למעשה היא הייתה מעבר לסף הדמעות, קולה היה צריך להיות חזק מספיק להשתיק את כל האולם הגדול אלמלא כל שאר התלמידים שצרחו אחד על השני. "אני - אני מתערבת שמאלפוי ניסה - לעשות לה דברים -"

"הגנרל שלנו במימ לא היה עושה משהו כזה!" צעק קווין אנטוויסטל חזק אפילו יותר ממנדי.

"כמובן שהוא היה עושה!" צעק אנתוני גולדשטיין. "מאלפוי הוא בן של אוכל מוות!"

פדמה הביטה מטה אל צלחתה.

דראקו היה הגנרל של הצבא שלה.

הרמיוני הייתה המייסדת של ח"ק-גש"ם.

דראקו בטח בה שתהיה הסגנית שלו.

הרמיוני הייתה חברתה לבית רייבנקלו.

שניהם היו חבריה, אולי שני החברים הטובים ביותר שיש לה.

פדמה הביטה מטה אל צלחתה. היא שמחה שמצנפת המיון לא הציעה לה הפלפאף. אם הייתה מתמיינת להפלפאף זה היה הרבה יותר כואב, לנסות להחליט איפה נמצאת הנאמנות המפולגת שלה....

היא מצמצמה והבינה שהראייה שלה נעשתה מטושטשת שוב, והרימה יד רועדת למחות את עיניה פעם נוספת.

מוראג מקדוגל נחרה בכזו עוצמה עד שזה נשמע אפילו מבעד למהומה של ארוחת הצהריים, ואמרה בקול רם, "אני מתערבת שגריינג'ר רימתה בקרב שלה אתמול, אני מתערבת שזו הסיבה שמאלפוי איתגר אותה -"

"תסתמו כולכם!" שאג הארי פוטר והכה בשולחן עם שני אגרופיו בכזו עוצמה עד שצלחות קירקשו לכל אורכו.

בכל זמן אחר זה היה גורם למורים לגעור בו, אבל הפעם זה פשוט גרם לכמה תלמידים סמוכים להביט.

"רציתי לאכול ארוחת צהריים," אמר הארי פוטר, "ואז לחזור לחקירה, אז לא עמדתי לדבר. אבל כולכם מתנהגים בצורה מטופשת, וכשהאמת תתגלה אתם הולכים להתחרט על מה שאמרתם על אנשים חפים מפשע. דראקו לא עשה שום דבר, הרמיוני לא עשתה שום דבר, על שניהם הוטל לחש-זיכרון-מזויף!" קולו של הארי פוטר התגבר במילים האחרונות. **"איך זה לא ברור, לעזאזל?"**

"אתה חושב שנאמין לזה?" צעק עליו קווין אנטוויסטל בחזרה. **"זה מה שכולם אומרים! 'לא עשיתי את זה, זה הכל היה לחש זיכרון מזויף!' אתה חושב שאנחנו טיפשים?"**

ומוראג הנהנה לצידו במבט מתנשא.

המבט שעלה על פניו של הארי פוטר גרם לפדמה להתכווץ.

"אני מבין," אמר הארי פוטר, **זו לא הייתה צעקה אז פדמה נאלצה להתאמץ כדי לשמוע.** "פרופסור קווירל לא פה כדי להסביר לי עד כמה אנשים טיפשים, אבל אני מתערב שהפעם אני יכול להבין את זה בעצמי. אנשים לפעמים עושים משהו מפגר ונתפסים ונותנים להם וריטסרום. לא פושעים אמנים רומנטיים, משום שהם לא ייתפסו, הם היו לומדים הלסת-הכרה. פושעים עצובים, עלובים, חסרי יכולת נתפסים, ומתוודים תחת וריטסרום, והם נואשים לא להיכנס לאזקבאן אז הם יגידו שהוטל עליהם לחש-זיכרון-מזויף. נכון? אז המוח שלכם, בשיון פבלובי טהור, מחבר את הרעיון של לחש זיכרון מזויף לפושעים עלובים עם תירוצים שלא ייאמנו. אתם לא צריכים לבחון את הפרטים הספציפיים, המוח שלכם פשוט עושה התאמת-תבניות בין ההשערה לדלי של הדברים שאתם לא מאמינים להם, וסיימתם. בדיוק כמו שאבא שלי חשב שהשערות קסומות הן אף פעם לא נכונות, משום ששמע כל כך הרבה אנשים טיפשים מדברים על קסם. להאמין בהשערה שמערכת לחש זיכרון מזויף זה בזוי."

"על מה אתה מקשקש?" אמרה מוראג, מביטה במורד אפה על הילד-שנשאר-בחיים.

"אתה חושב שנאמין למשהו שיש לך לומר?" צעקה מכשפה רייבנקלואית מעט מבוגרת יותר שפדמה לא זיהתה. **"כשאתה זה שהפך את גריינג'ר לאפלה?"**

"ואני לא עומד להתלונן," אמר הארי פוטר בקול רגוע להפחיד, **"על זה שלקוסמים אין שמץ של היגיון והם מאמינים לדברים הכי מטורפים שיש. משום שאמרתי את זה פעם לפרופסור קווירל, והוא הביט בי במבט הזה ואמר שאם לא הייתי מעוור על ידי המקום שבו גדלתי הייתי יכול לחשוב על מאה דברים מגוחכים יותר שבהם מוגלגים מאמינים. מה שאתם עושים מאוד אנושי ומאוד רגיל וזה לא הופך אתכם לאנשים רעים באופן מיוחד, אז אני לא עומד להתלונן."** הילד-שנשאר-בחיים קם מכיסאו. **"אני אראה אתכם אחר כך."**

והארי פוטר עזב אותם, עזב את כולם.

"את לא חושבת שהוא צודק, נכון?" שאלה סו לי לצידה, בנימה שהבהירה מה היא חושבת.

"אני -" אמרה פדמה. נראה כאילו המילים נתקעו בגרונה, המחשבות נתקעו בראשה. "אני - כלומר - אני -"

אם אתה חושב מספיק חזק אתה יכול לעשות את הבלתי אפשרי.

(הארי האמין בזה מאז ומעולם. היו זמנים בהם הכיר בחוקי הפיזיקה כמגבלות עליונות, ועכשיו הוא חשד שאין כלל מגבלות אמיתיות.)

אם אתה חושב מהר מספיק אתה יכול לפעמים לעשות את הבלתי אפשרי מהר...

...לפעמים.

רק לפעמים.

לא תמיד.

לא בצורה מהימנה.

הילד-שנשאר-בחיים הביט סביבו בחדר הגביעים, מוקף בפרסים וגביעים וצלחות ומגינים ופסלים ומדליות שנשמרו מאחורי אלפי, אולי עשרות אלפי ארונות תצוגה מזכוכית. לאורך מאות שנות קיומה של הוגוורטס, החדר הזה אסף פרטים. שבוע, חודש, אולי אפילו שנה לא היו מספיקים כדי לבחור באפשרות ה-'בחן' על כל פריט בחדר. עכשיו כשפרופסור פליטיק עזב, הארי שאל את פרופסור ווקטור אם יש דרך לזהות נזק ללחשי ההגנה מסביב לחיפויי הבדולח, כדי לוודא את קיומה של שארית שדו-קרב אמיתי היה צריך להשאיר מאחור. הארי התרוצץ בספריית הוגוורטס, מחפש לחשים שיבדילו בין טביעות אצבע ישנות לחדשות, או שיזהו נשיפות משתהות בחדר. כל הניסיונות לשחק בבלש כשלו.

לא היו רמזים, לא כאלה שהוא היה חכם מספיק כדי לגלות.

פרופסור סנייפ אמר שמפתח המעבר הוביל לבית ריק בלונדון, בלי שום זכר לאיש או דבר נוסף.

פרופסור סנייפ לא מצא פתקים בחדר של הרמיוני.

המנהל דמבלדור אמר שרוחו של וולדמורט בוודאי מתחבאת בחדר הסודות, שבו מערכת האבטחה של הוגוורטס לא תוכל למצוא אותו. הארי התגנב אל הצינוק של סלית'רין תחת גלימת ההיעלמות ובילה את שארית אחר הצהריים בבדיקת כל המקומות המתבקשים, אבל הוא לא מצא דבר נחשי שענה כשדיבר אליו. הכניסה לחדר הסודות לא נועדה להימצא באותו היום, כך נראה.

הארי דיבר עם כל החברים של הרמיוני שעדיין היו מוכנים לדבר איתו, ואיש מהם לא זכר את הרמיוני אומרת משהו ספציפי בנוגע לסיבה שהיא חושבת שדראקו זומם נגדה.

פרופסור קווירל לא שב ממשרד הקסמים נכון לזמן ארוחת הערב. התלמידים הגדולים חשבו שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל של השנה יחטוף את האשמה על התקרית, ויפוטר על כך שלימד את תלמידי הוגוורטס להיות אלימים מדי. הם דיברו על המורה להתגוננות כאילו כבר עזב.

הארי השתמש בכל שש השעות של מחולל-הזמן שלו, ועדיין לא היו שום רמזים, והוא היה מוכרח ללכת לישון עכשיו אם הוא רצה להיות מתפקד במשפט של הרמיוני למחרת.

הילד-שהשמיד-סוהרסן עמד באמצע חדר הגביעים של הוגוורטס, שרביטו שמוט לרגליו.

הוא בכה.

לפעמים אתה פונה למוח שלך והוא לא עונה.

למחרת, המשפט של הרמיוני גריינג'ר התחיל כמתוכנן.